

På Christianshavn husker jeg et kys

Vi havde været til koncert på Loppen og drukket øl på Kabysen, og det var der, jeg bildte ham ind, at et enkelt kys kunne jeg vel godt få. Et enkelt kys. Det kunne

GUDRUN
MARIE
SCHMIDT

vel ikke skade nogen. Det kunne jeg vel godt få.

Nu tænker jeg på det, hver gang jeg kommer forbi dét hjørne på Christianshavn. Med stærke bolsjer på tungen og sovende barn

under kalechen. På to cykler på vej til restaurant. I sommerkjole. I sne. Jeg tænker på det. Et lille glimt af os, der kysser på hjørnet, lige bag søjlen og mellem alt det andet, jeg har i hovedet. Byen. Grønt lys. Hvor jeg skal hen.

Sådan husker byen for mig. Aktiverer små erindringer, der af en eller anden grund er blevet hængende, og som vælter frem på bestemte steder i byen. Ganske kort. Og altså midt i det hele. Det er altid de samme historier, jeg husker, også selv om jeg har været på stederne mange gan

ge siden og måske oplevet mere spændende ting.

På Vesterbrogade stjal vi engang en kunstig plante fra en billig restaurant med natteservering og fedtede borde. Vi var unge, og der var vejarbejde, og jeg gemte planten i en revne i asfalten, mens de andre prajede en taxa.

»Se selv. Jeg har den ikke«, kunne jeg så sige til ejeren, som var løbet efter os ud på vejen.

Hvor var jeg irriterende. Det tænker jeg tit på dér. Midt på Vesterbrogade, lige før Føtex. Planten stod i min lejlighed i et par måneder. Den havde røde blomster og blade af kunststof, og kun plastikpotten var rigtig. Så smed jeg den ud.

PÅ HOVEDBANEGÅRDEN står min far og venter. Det er fredag, og min lille bror og jeg er kommet helt fra Fyn. Det er længe siden, vi sidst sås. Måske derfor slår han hænderne begejstret sammen. Velkommen til København.

Og i Gyldenløvesgade kan jeg mærke skammen bruse i et splitsekund. »Dumme kælling«, sagde de sorte øjne fra cyklen og kørte væk. Dumme kælling!?! Hjemme hos os talte vi ikke sådan.

Det var kort tid, før vi slog op.

I Nordhavn slæber jeg rundt på min støresøster. Hun er pivstiv og siger »ni-ni-ni-ni« hele vejen, ligesom en af de gamle damer, hun er hjemmehjælper for. »Ti nu stille«, svarer jeg. Jeg kunne godt finde på sjovere ting at lave end at give hende frisk luft. På Alhambravej skulle jeg stå af ved stoppestedet ved køkkenbutikken. Det var vores første stævnemøde, og jeg var 15 år. Det tænker jeg virkelig tit på. At det var stoppestedet ved køkkenbutikken, jeg skulle af ved.

GAD VIDE, hvor skiltet hang, tænker jeg i Store Kongensgade. Der var en stor, grøn kløver på det, og det vajede over den port, min mor og jeg gik ind i, når jeg skulle til musikalsk legestue. Bagefter forbi Sømods

På Vesterbrogade stjal vi engang en kunstig plante

Bolsjer. De sorte dameskrå kunne slet ikke være i munden, tænker jeg nu på Nørreport. Dengang skulle vi hjem til Brøndby Strand.

virker ligegyldige, sådan i det store per

spektiv. Som at huske et stoppested 17 år efter. Andre har haft stor betydning. Som det ene kys dér bag søjlen på Christianshavn, der faktisk godt kunne skade nogen. Og som selvfølgelig blev til flere. Men det er de færreste af dem, jeg husker så tydeligt, pludselig på dage langt senere i livet. På det rigtige sted i byen.

Og sådan husker byen for mig. Når asfalten hvisker hemmeligheder, og murstenene rødmer. Så ved jeg, jeg er hjemme.